

καί ψήφισε τὸν Γούναρη τὸν Πατριῶν τὸν πάνν,
καί γύναγα στήν πρωτεύουσα,
καί' ἴμλα καθαρεύουσα,
μὰ καί τὰ κοραϊστικά τοῦ Φράγκου τοῦ κῆρ Γιάννη.

Ναί, ψήφισε τὸν Γούναρη, τὸν τιμημένον ἄνδρα,
μ' αὐτὸ τιμᾶς τὴν ψῆφον σου, γλωσσομαθῆς γαλιάνδρα.
Συνδυασμοὶ τὸν πολεμοῦν,
τιμὴ του καί κορδῶνα του...
τρέξε μ' ἐκείνους ποῦ τιμοῦν
τὸν τίμον ἄγῶνα του.

Ἐπτεν αὐτά, κ' οἱ μαλλιαροὶ προσέρχονται φρενήρεις,
καί φρενολόγοι κάμποσοι προσθάνουν μετ' ἐκείνων.
ὁ Κατοῦρας, ὁ Μιταντοῦς, κ' ὁ κῆρος Γιαννίτης,
ὁ τὸ Δρομοκαίτειον ἀξίως διευθύνουν.

Τότε μπαίνουν στὸ χορὸ κ' οἱ γίγαντες τῆς Ἀγιάδας,
ὁ μεγάλος Ἀχιλλεύς τῆς παμπάλαιης Ἑλλάδας.
Ἀνοσασμένους κ' ὁ Ἀνοσάς, ποῦ τὸν σκαφτηχαν ἀνθρώποι
κ' εἶχε τὸ πολὺ φορῶ,
μπαίνει μέσα μετ' τὴν Λούπα, δηλαδὴ τὴν Πηνελόπη,
καί τῆς Σπάρτης τὴν Λατώ.

Ἔφτυσε κ' ὁ κῆρ Μενιάς, βασιλεὺς ὁμορφονεός,
πρῶτος ἄντρας τῆς Λαγῶς.
Νὰ κ' ὁ Πάριδας σιμά,
ποῦταν γυρὸς τοῦ Πριάμῃ.

Ἔφτυσε κ' ὁ παπῆ Χρῆσιμ, ποῦκαε βωδῶν θυγαῖς
μέσ' στοῦ Δία τῆς κεληροῖς,
ἵσπε κ' ὁ παπῆ Ζευζέκης, ἴρτε κ' ὁ παπῆ Γκαπῶν,
κ' ἔγινε τὸ μάλε-βράσε μετ' στοῦ ματίου τοῦ σαλιῶ.

Νὰ κ' ὁ Μέμονας ἐκείνος μετ' τὴν περικεφαλαῖά,
ποῦτε μὲν ἀναμελαῖ,
κ' ἤπαθεν τὴν τὴ δουλειά
μετ' τὴν Μνίστρα τὴν μαυλιστρα,
δηλαδὴ τὴν Κλυταιμῆστρα.

Νὰ κ' ὁ γυρὸς τοῦ κῆρ Ἀνκῆ,
τοῦ Ἀνκῆτος τοῦ τῆσι,
κ' ἴλλα μούτρ' ἀγαπᾷ
μέσα στοῦ χοροῦ τῆς ἔσπης.

Ἄλλοι τρέχουν καί' μιλούν
καὶ τὸν Ὀμηρο γελούν,
καὶ τοῦ λένε : μὴ φοροκῶνται καὶ τὸν ποιητὴ μὴν κάνης...
πῆς σὲ τοῦτους τοὺς καιροῦς,
τώρα χαρτοσὰ δὲν πᾶνεῖς
ἐμπροστὰ τοῦ μαλλιαροῦς.

Τώρα ξιπλωσὴ τῆς γλώσσος, κούτρας καὶ κεφαλοτήτρα...
ἀίρωσες καὶ σὲ, καθήμενε, κ' εἶσαι γὰρ τὰ πανηγῶρα.
Τί' σ' ἔπεισε καθέναν γλωσσομῶντῆς Περσῶτος,
κ' ἔπεισε κ' ὁ Περικλῆτος μετ' τὴν Περικλιῶν πρῶτος.

Καὶ τὸ πλῆθος ἀπορεῖ
καὶ φωνάζουν στὸ χορὸ :
βάρθ' ἀπὸ τὴν μαλλιαροῖ,
βάρθ' ἀπὸ τὸν μαλλιαροῦ.

Νὰ κ' ὁ Χιώτης ὁ κῆρ Γιάννης μετ' φίλληνας καὶ φράγκους,
κ' ἄπ' ὀπίσω μερικὸι
γλωσσοσφρακτῶν κρητικοί,
ποῦ τὸς βλέπει καὶ νομίζει πῶς ντυτῆς γυμνοσάλιγγους.

Τὸν προσδέχοντ' ἐξαιρέτως
μαλλιαροὶ καὶ Περσῶτοι,
κ' ὁ μουλάς ὁ Περικλῆτος
τέτοια τραγοῦδ' τοῦ Χιώτη.

Κῆρ Γιάννη, ποῦ μᾶς κάνεις πανηγῶι,
κῆρ Γιάννη, δασκαλάκι θαναμαστό,
κῆρ Γιάννη θὰ σὲ στείλω στὸν Γιαννίτη
νὰ σοῦ βάλῃ τὸν ματσά τὸν γνωστό.

Κῆρ Γιάννη, ποῦ μᾶς κρένεις μαλλιαροῦ,
κ' ἔγραψες ὡς ἐν μάστορας τῆς πένας
τ' Ὀνειρο τοῦ Γιαννίτη μὰ φορᾶ,
ποῦ δὲν τὸ φυλλομέτρησε κανένας.

Κῆρ Γιάννη, ποῦσαι τρώμος στὸν ὄχτρο σου
κ' ὁ Νιδίντης μετ' τρωμάρα σὲ κυτῆ,
κ' ἂν εἶδες τὸν Γιαννίτη σῆνερό σου
δ' εἶς τον καὶ μετ' τὰ μάτια ζυνητᾶ.

Γιὰ σου Χιώτη, τοῦ φωνάζουν, γιὰ σου Φράγκο καὶ Λαλιγκο,
σπουδασμένε στὴν Σταμπούλι,
ὁ ἔξυμνε κ' ἔκ Ἀφθεροῦλι
ὁ Ἀνοσάς μετ' τὴν Λούπα, τὴν Λαγῶ καὶ τὴν Ἐλέγκω.

Καὶ μετ' κάθε φωνακίᾳ
σκοῦζει κάθε φωνακίῳ :
γλωσσολάστη, κιά κιά κιά,
γλωσσολάε, κλοῦ κλοῦ κλοῦ.

Μετ' στοῦ πλῆθος τὸ στεργιλλῶν ἀνικρούς' ὁ μπρός μου τοῦτρο
καὶ τὸν Ὀμηρο τῆς Λαγῶς, ἔσπετομένο τρωβαδοῦρο.
Μέσα στοῦ χοροῦ γυρῶει, βλέπει κῆρα, βλέπει γλύκας,
καὶ τοὺς μαλλιαροῦς γυρῶει,
κ' ἔταν ἕνα τὸς κουρῶει
μετ' φαλλίδι σὰν κ' ἐκείνα ποῦ κουρῶουν τῆς κατῶνας.

Φαλλίδι δὲν ξανάγινε σὰν τοῦτο τοῦ προπῶτος,
τὰ πάνσοφᾶ τὸν καῦκαλα τοὺς ἔτανε γυρῶ,
κ' ὁ τοικοκῆρης Φασουλῆς ὀγκάνις διάτορος :
χαῖρε, βλακεία σὺγχροσος μετ' περικεφαλαῖά.

Κ' ὁ ἔσπετομένο Ὀμηρος, ποῦ τοικοκῆραν τὸν βῆχα
τὰ νέα τῶν Μουσῶν παιδιᾶ,
δὲν ἔβαλε μὲν φαλλιδῆ
μόνο στὸν Ζᾶν τοῦ Παρισσοῦ, γιὰ δὲν εἶχε τῆχα.

Καὶ πάλι μετ' τοὺς μαλλιαροῦς ἔγλεα κάθε φῶλι,
κ' ἔπῆρε τέλος ὁ χροῦς,
κ' ὁ Περικλῆς ὁ μαλλιαροῦς
μ' ἀφέλεια τοὺς εἶωσε τὸν ἀραλῶ τὸ ξέλι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Μετ' στὴν Πόλι, στὴν Σταμπούλι, ἐμνηστεύθη καί' αὐτὰς
δικηγῶρος ἐκλεκτός, Θεολόγος ὁ Πανῆς,
μετ' κῆρτσι ἔγλετο, τὴν Σοφίαν Πορτοκάλι,
καὶ μ' ἀνδρῶς πορτοκαλῆς κ' ὁ Ρωμῶτος τοὺς περιβάλλει.

Πορῶς, μὰ πορῶς δὲν θὰ διαβάση
τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ Δάση,
Κωνσταντῖνου τοῦ Σαμίον νεανίατη συγγραφήν,
γλαφυρῶν, χρηματικῶν, καὶ τὰ μάλιστα σοφῶν;
Τὸν Γεωργῶν τὸν Εὐτυχῆ τοῦ Δέλτα Βουτινάκη
τὸν σνιστῶ θερμοτάτα... βιβλίῳ μουσικῶνα.